

על רבי נחמן מברסלב

נא לשמור על קדושת הגיליון ולא לקרוא בזמן התפילה

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

אין חקר ואי אפשר להסביר זאת היטב, אבל אף על פי כן צריך לידע שהישועה והחסד של כל התקרבות והתקרבות כל שהוא הוא חסד נפלא כי הוא התקרבות אמתי וישועתו לנצח. אך אף על פי כן עדיין רחוק ממנו מאד תכלית ישועתו וצריך עדיין להיות עומד ומצפה הרבה לישועתו יתברך עדי יזכה להוושע בשלמות לצאת ממה שהוא צריך לצאת ולהתקרב למה שהוא צריך להתקרב...

ומי שמסתכל היטב יכול לראות בעיניו אברהם עצמו, כי גם אחר כך שהושעו ה' יתברך וצוהו 'אל תשלח ידך וכו' ונצל יצחק, תכף אחר כך היה מהרהר למצא זוגו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ואחר כך כשנתבשר שנולדה רבקה וראה גם ישועה זאת אבל עדיין היא מרחוק מאד, כי היא בת יום אחד ויצחק כבר בן שלשים ושבע שנה. ואחר כך בא לביתו ומצא שמתה אשתו הצדקת שרה אמנו ולא היה לו מקום לקברה כי אם בטרח גדול שעזרו ה' יתברך בנס נפלא להוציא מערת המכפלה מעפרון החתי.

ואחר כך כשעזרו ה' יתברך גם בזה הִכרח להשתדל ולבקש הרבה הזווג של יצחק שתבוא לביתו, כאשר האריכה התורה הקדושה בזה באריכות לספר כל אשר עבר בזה, כי היו צריכים נסים גדולים ונוראים מאד לזה להוציא את רבקה מבית בתואל ולבן להביאה ליצחק להעמיד תולדות שיצאו עדת ישראל בעולם. וכן כל מה שעבר אחר כך על יצחק שהיתה אשתו עקרה וכו' ובפרט מה שעבר על יעקב יותר מכולם וכו' וכו' ובכל פעם עזרם ה' יתברך הרבה (לקוטי הלכות - הלכות שילוח הקן - ה')

(מספר כוכבי אור)

סיפור

בכוכבים, וראה שאם לא יקצרו התבואה בשנה זו עד זה הזמן, יהא נתקלקל כל התבואה וכו' וכו', והזמן היה קצר. ונתייעץ לקח קוצרים ולתן להם כל התענוגים וכל צרכם כדי שיהיה להם הרחבת הדעת לעבד ביום ובלילה, ויספיקו לקצר קדם הזמן הנ"ל. והם אדרבא התענוגו ושכחו, ועבר הזמן הנ"ל ולא קצרו התבואה. ונתקלקלה כל התבואה. ולא ידעו מה לעשות שהמלך יכעס אליהם. ואמר להם חכם אחד עצה, איך שהמלך אוהב איזה צפור, ובזה שיביאו לו זה הצפור, אז על ידי הנחת רוח והתענוג מזה יכפר על הכל. אבל קשה מאד להשיג הצפור, כי הוא באוויר במקום גבוה ואין להם סלם, והזמן קצר. ונתן להם החכם עצה, כמו שהם כמה אנשים, אז יעמידו את עצמם אחד על חברו למעלה מעלה עד שיגיעו להצפור. אבל הם רבו זה עם זה, כי כל אחד רצה שהוא יהיה למעלה וחברו תחתיו. ועל ידי מריבתם התרשלו והצפור פרח. ועל ידי זה נשאר להם הכעס מהמלך על התרשלותם מקצירת התבואה כנ"ל.

[והעניין הוא שהשם יתברך ברא האדם ונתן לו כל התענוגים והכל שיקצרו התבואה קדם שיקלקל בפגם הברית, ולעבד השם יתברך וכו' במחין נקיים. אבל הוא מתרשל על ידי התענוגים, עד שנכשל בהתבואה שכבר נתקלקל ונפגם המחין מעוונות רחמנא לצלן. אבל עדיין היה עצה על ידי הצפור שהוא הצדיק שבוה היה נתכפר הכל. אבל על ידי המחלקת והקנאה שכל אחד רוצה להיות למעלה, מזה מתרחקין ולא מתקשרין להצדיק וכו'. ודי לחכימא.]

ויהיו חיי שרה ... (בראשית כג, א)

... וזהו שדרשו רבותינו ז"ל (בראשית רבה נח): בת מאה כבת עשרים ובת עשרים כבת שבע. כי זהו עיקר השלמות שיינתחיל לחיות בכל פעם. שאפילו כשמגיע לימי הזקנה יהיה בעיניו עדיין ניכר לגמרי כאילו לא התחיל לחיות ולעבד ה' כלל ויתחיל לחיות בעבודתו יתברך בכל פעם מחדש. וזהו בחינת: בת מאה כבת עשרים בת עשרים כבת שבע שני חיי שרה' כולן שווין לטובה, כי כל מה שמזקין הצדיק הוא עדיין ניכר בעיניו כאילו הוא תינוק עדיין וכו'. ועל ידי זה מוסיף בעבודתו בכל פעם, וזוכה לחיים ארכים באמת, שכל ימיו ושנותיו הם שנות חיים באמת, כי אינו אובד שום יום מימי חייו בלי תוספת קדושה וחיות. וזהו בחינת שני חיי שרה כולן שווין לטובה, שזהו בחינת חיים ארכים (לקוטי הלכות - הלכות תפילין ה' - ל"ח):

בכסף מלא יתננה לי ... (בראשית כג, ט)

ועל כן לא רצה אברהם אבינו לקח המערת המכפלה במתנה מעפרון, כמו שכתוב: בכסף מלא יתננה לי, כי לגדל עצם הקדושה שהיתה שם, וכשהיתה תחת יד עפרון היו הקליפות מסבבין אותה מאד, ועל כן אצל עפרון היתה חשך אפלה כמובא, על כן לא היה באפשר להוציאה מעפרון במתנה בחינם כי אם בכסף מלא, כי אי אפשר להוציא ולהעלות הקדושה בחינם, בפרט קדושה גבהה כזאת. ועל כן נתן לו ארבע מאות שקל כסף, שהם מרמזין על ארבע מאות עלמין דכסופין, כמו שכתוב בזהוה הקדוש. היינו כי ממון של אברהם היה קדוש מאד ונתגלו בו כל הגוונים עילאין שהם גִדלת הבורא יתברך, שזהו בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין שבהם מתענגים הצדיקים, שהם בחינת כלל כל הגוונים הקדושים שהכל תאבים ומתענגים לראותם ולהסתכל בהם.

וזהו בחינת: ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר, ותרגומו: דמתקבל בסחורתא בכל מדינתא, היינו שכל הסחורות והמשא ומתן שבכל המדינות, הכל נעשה על ידי הכסף, כמו שכתוב: והכסף יענה את הכל, מחמת שבהכסף כלולים כל הגוונים עילאין שכלולים בארבע מאות עלמין דכסופין, שהם בחינת ארבע מאות שקל כסף, ובכח זה קנה אברהם את מערת המכפלה מעפרון, על ידי שגילה גִדלת הבורא על ידי הארבע מאות שקל כסף שלו שהיו כלולים בהם כל הגוונים וכו', שעל ידי זה נכנעו הקליפות שרצו להתאחז שם ונפלו ונתבטלו, ועלתה השדה והמערה ונקנה לאברהם, כמו שכתוב: ויקום שדה עפרון — תקומה היתה לו, כמו שפירש רש"י שם, והכל על ידי התגלות הגוונים שבכסף של אברהם. אבל בוודאי עפרון לא זכה להנות מאלו הגוונים, כי אחר כך כשבא הכסף לידו נתעלמו הגוונים שהם בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין וכמבאר לעיל (לקוטי הלכות - הלכות מתנה ד' - י"א):

ועשה חסד עם אדני אברהם ... (בראשית כד, ב)

... צריכים לידע שלפעמים, כשהי' יתברך עוזר לו שמתנוצץ לו איזה התנוצצות ורואה איזה התקרבות, אף על פי שבאמת הוא התקרבות אמתי מאתו יתברך והוא חסד גדול ונפלא שהי' יתברך מפליא חסדו עמו, אף על פי כן אל יטעה שכבר הוא סמוך וקרוב להי' יתברך ולהתורה ולהצדיקים, כי צריך לידע שכל מה שהוא מקרב ביותר עדיין הוא רחוק מאד מאד, כי לגִדלתו

אני לא היה לי ימי מוהרנ"ת, לא היה להשיג ולקנות, לא היו מדפיסים - אז לא היה הספר, בקושי זכיתי לראות את הימי מוהרנ"ת. אוי עד שזכיתי שיבוא לי הימי מוהרנ"ת, אני ראיתי את זה - אמרתי: "כדאי שאני בעולם!"

אוי, צריכים לומר אשרינו על כל מילה של ימי מוהרנ"ת. אשרינו, אשרינו, אשרינו! כל העולם צריכים לומר רק מילה אחת - 'אשרינו!' מה יוכל העולם לומר על הימי מוהרנ"ת? אוי ימי מוהרנ"ת, אוי ימי מוהרנ"ת, אוי אשרינו אשרינו, אוי אשרינו שיש בעולם ימי מוהרנ"ת. יש לנו כבר ימי מוהרנ"ת, צריך כל העולם לומר אשרינו! ורבנו הקדוש אומר: "נחמן ונתן מצחקים מכל העולם!"

הוא עשה ימי מוהרנ"ת, הוא צחק מכל העולם, הימי מוהרנ"ת מצחק מכל, מכל העולם! ימי מוהרנ"ת, מה שזה, מה שזה, ומה שזה 'לקוטי הלכות'. ברוך השם היום יכולים לקנות 'לקוטי הלכות' וכל הספרים של רבנו.

מה יעשו המתנגדים? הם יצטרכו להשכיר פועלים ולעשות קברים לקבר את עצמם מגדל הבושה מכל דבור של ה'לקוטי הלכות' וה'לקוטי מוהר"ן'. כל השקר, כל הגויים יפלו, יפלו יפלו יפלו ויפלו.

אוי אשרינו אשרינו, אוי אשרינו אשרינו...

אהה! מה שזכינו עכשיו, אנחנו צריכים לשיר, להודיע מכפר לכפר, להודיע להודיע עכשיו, ומה נעים גורלנו, "אשרינו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו", אשרינו שזכינו, "אזי ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה", על נגון יפה כלם אומרים: "זה ברסלב!"

כלם ירקדו 'אשרינו', זה יהיה דבר יפה, מי לא רוצה 'אשרינו', כל הכנסת ירקדו 'אשרינו' בלי שיעור, כל הכנסת. כמה יהיה יפה זה, כל השרי כנסת יעשו רקוד, הכנסת יהיה מלא, כל העולם ירצה להכנס לכנסת, יהיה צריך רשיון כדי להכנס, ירקדו כלם 'אשרינו'. בירושלים ובמרכז, כל העולם ירקדו 'אשרינו, אשרינו, אשרינו...' (ההמשך יבוא)

מכתב

(ספר אפי הנחל - חלק ב - מכתב פד)

אחי יקירי, הגודל וצומח ממימי הדעת של הצדיק.

כשבא כבוד חדש לאדם צריך לזהר מאד שלא להיות רודף אחר הכבוד ולא יקבל הכבוד ולא ישתמש עם הכבוד לצרכו, לצורך עצמו חס ושלוש, רק יברח מכבוד עצמו לגמרי בתכלית, כי על-ידי שחפץ בכבוד עצמו הוא פוגם בבחינת "מלא כל הארץ כבודו", כי "אין אני והוא יכולים לדור במקום אחד". על-כן ישתדל באמת לקבל הכבוד רק למען כבוד ה' יתברך, להעלותו למלך הכבוד.

אנא ה', מלא רחמים, רחם עלינו וחוס וחמול על ימינו ושנותינו ותשמרנו ותצילנו מהתמנות, שלא יהיה לנו שום תאוה וחמדה לשום התמנות כלל, לא התמנות גדול ולא התמנות קטן, רק נזכה לעבדך באמת ביראה ואהבה בתמימות גדול ובפשיטות למענך ולשמך לבד בלי שום פניות ומחשבות זרות כלל, ונברח מן הכבוד וההתמנות בתכלית ונתרחק מההתמנות עד קצה האחרון באמת לאמתו. ותזכנו ותעזרנו ותתן לנו דעת שנוכה לאחז' עצמנו בהצדיק האמת שהוא שרש נשמות ישראל. אנא מלא רחמים, רחם על כל ישראל.

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - גאווה וענוה, כד-כו)

על-ידי ענוה, שהוא אין ממש, על-ידי-זה יזכה לתורה וגדלה במקום אחד; אבל בלא זה קשה שיהיו שניהם יחד תורה וגדלה.

כשיש לאדם גדלות, סימן שיבוא לו צרה, רחמנא לצלן; וכן להפך, כשהוא ענו ושפל מאד, יבוא לכבוד גדול.

מעניין חרב הגאווה שבא על-ידי הגרים וכו', עיין כבוד - אות כח.

... ותעזרנו ותשמרנו ותצילנו ברחמיך הרבים

ובחסדיך העצומים מפגם אחיות הַהמה הנאחז בהגרים שמתגיירין, ולא זיקו הגרים לישראל עמך כלל, ותעזר לכל גרי הצדק שיזדככו מהרה מִטְמָאתם וְהַמְתם ותציל ותשמר אותנו ואת כל עמך ישראל, שלא יתאחז ולא יתדבק בנו שום שמץ מְהַמְתם ומִטְמָאתם שיש להם מכבר מְהַמְת העכו"ם שהיו ביניהם מקדם. ותרחם עלינו ותשמרנו ותצילנו תמיד מגאות וגבהות ומרמות רוחא, ותזכנו לענוה אמתית באמת לאמתו. חוס וחמול ורחם עלי, כי לפניך נגלו כל תעלומות לב, ואתה יודע שאיני יודע שום דרך מדרכי הענוה האמתיות. הצילני נא ברחמיך הרבים, מכל מיני גאות ופנייות וגוסות הרוח, אשר הם תועבת לבך כמו שכתוב, תועבת ה' כל גבה לב. זכני להרגיש שפלותי באמת לאמתו, ואהיה שפל בעיני למטה יותר ממדרגתי הפחותה והשפלה מאד, עד שאזכה לענוה אמתית כרצונך הטוב באמת.

רבונו של עולם, רבונו של עולם, אתה לבד יודע, מי ומי עומדים עלינו בכל עת, אשר רוצים להתגבר חס ושלוש, לסגור ולחתום אותנו חס ושלוש, בכמה וכמה חותמות דסטרא אחרא, חותם על חותם, גדר בעדי ולא אצא הכביד נחשתי. אבל אתה ה' אלקים אמת, וחותרך אמת, בך לבד בטחנו ועל חסדך הגדול באמת נשענו. בידך נפקיד רוחנו, פדה אותנו ה' אל אמת באמתך הצמיים. שבר תשבר כל חותמיהם אשר חתמו עלינו, הוציאנו נא מחותם דקליפה, העלנו מהרה וקדשנו וטהרנו מכל הטמאות ומכל הַהמות. זכנו לשבר תאוות ניאוף לגמרי באמת. חתמנו נא בחותם דקִדְשָה, חותם על חותם, לבל יגעו בנו זרים מעתה ועד עולם. וחתם לחיים טובים כל בני בריתך, בזכות הצדיקים האמתיים אשר הם חותרך, אשר בהם בראת וחתמת עולמך מראש ועד סוף. בזכותם וכחם תמשיך עלינו כח המגיני ארץ, עד שנוכה על-ידם להעלות ולברר, מהחתים בשרו לחותם הקִדְשָה, ויתנוצצו המחין שלנו בקִדְשָה ובטהרה גדולה בשכל זך וצח. ויהיה שכלנו ומחוננו "הולך ואור עד נכון היום".

ותעזרנו לנער ולהשליך מאתנו כל מיני גאות וגבהות שבעולם, מכל מה שהפה יכול לדבר והלב לחשב. ותזכנו לענוה אמתית ולהעלות כל הגאווה אליך, כי לך לבד הגאווה והגִדְלָה והממשלה, כאמור, ה' מלך גאות לבש לבש ה' עז התאזר אף תכון תבל בל תמוט. ונוכה לתקן תיקון הברית בשלמות ולקדש את מחוננו ושכלנו בתכלית הקִדְשָה בשלמות (לקוטי תפילות ב - מתוך תפילה ה).

השתפכות הנופש

(סימן נח)

... ספר מורנו הרב רבי נתן,

זכר צדיק לברכה, מעשה מהבעל שם טוב הקדוש, זכר צדיק וקדוש לברכה: פעם אחת, התפלל עם החבריה שלו, והתפללו בהתלהבות גדול מאד, כדרכם. אחר כך, כשגמרו תפלתם, ראו שהבעל שם טוב הקדוש, זכר צדיק וקדוש לברכה, הוא בפנים זועפות מאד. ואחר כך, ענה ואמר להם: בעת שהתפללתם, הכניס הבעל דבר בכל אחד מכם מחשבות של גאות ורמות רוחא בזה שאתם מתפללים בהתלהבות ובדבקות כזה, ועל ידי זה נתעורר למעלה קטרוג עליכם, והיה לי יגיעה גדולה, עד שהמתקתי זאת. וספר זאת למען דעת כמה וכמה צריכין להרבות בתפלה להנצל מגאות, שהיא תועבת ה', כי יכול להיות, שאפילו כשכבר נקיים מכל התאוות והמידות רעות, אף על פי כן יכול להשאר בלב גאווה טמונה חס ושלוש, וכמבאר בהתורה "הנעור בלילה" (לקוטי מוהר"ן א - תורה נב). ועל כן צריכין שבביל זה להרבות מאד בהתבודדות בתפלות וצעקות לה' יתברך בלילה ובדרך יחידי, עד שיזכה לבחינת ביטול באמת, שלא יהיה בו שום גאות ושום ממשות, עד שיזכה על ידי זה להיות נכלל עם כל העולמות התלויים בנפשו באחדותו יתברך האין סוף, שהוא מְחִיב המציאות.

מערכת 050-6754970 / 02-5829086 / 054-8484486

ת.ד. 27100 ירושלים 91270 / שידוכי מצוה 02-5824048 (רק 16:00-13)

תרומות: בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 89-2255-7

בקשו את העלון שלכם בכתובת: SHABAT.BRESLEV@gmail.com